

[Justitsministeren.]

ærede Ordfører naturligvis sige, men jeg skal i saa Fald henvise ham til de Udtalelser, der har foreligget baade fra Københavns Politidirektør og Politiafdjunktanten i Sønderjylland. Begge disse Embedsmænd, som jo er meget nøje kendt med disse Forhold, har udtalt sig stærkt for en Bevarelse af en Lov mod politiske Uniformer.

Den ærede konservative Ordfører sagde dernæst, at han ikke kunde finde nogen Begrundelse for Forslaget. Maa jeg heroverfor, for at overbevise ham i saa høj Grad, som det overhovedet er mig muligt, citere det ham næstaaende Organ, Venstres Hovedorgan, „Fyns Tidende“, som 15. Januar skrev følgende — jeg kan ikke gøre det bedre, det er sjældent, at jeg ikke kan gøre det bedre end „Fyns Tidende“, men i dette Tilfælde kan jeg ikke gøre det bedre —:

„Vi indrømmer, at det er galt nok med de politiske Slagsmaal, selv om Tropperne møder i civilt Antræk. Men vi tror rigtignok, at det bliver meget værre den Dag, da man iklæder Regimenterne Uniform. Hvad i Alverden skal vi have alt dette Stads til? Den politiske Overbevisning bliver formentlig ikke mere rodfæstet, fordi den manifesteres ved en rød Bluse eller et Par lange Støvler. Og der er jo nok til at ophidse endda.“ — Der er jo f. Eks. „Fyns Tidende“. — „Man behøver slet ikke at tage alle disse udanske Metoder i Brug.“

Det er Begrundelsen. Den synes jeg er tilstrækkelig fyldestgørende.

Jeg tør ikke love den ærede konservative Ordfører, at Loven bliver nogen Afviklingslov. Det kommer ganske an paa Forholdene. Hvis Forholdene i det hele vedbliver at være saa urolige i Verden, som de er i Øjeblikket, tror jeg, man staar sig ved at bevare en Lov i den Form, som nu et stort Flertal er blevet enig om.

Hendriksen: Den højtærede Justitsminister har ikke ført og kan heller ikke føre noget Bevis for Paastanden om, at Grunden til, at der er Ro og Orden i Landet, er den, at vi har en Uniformslov af den Karakter, der her er Tale om. Jeg tror ikke, den højtærede Minister har Ret i sin Paastand om, at denne Lov har haft nogen som helst Indflydelse eller Indvirkning i gunstig Retning i saa Henseende. Naar den højtærede Justitsminister senere, antagelig lidt ironisk ment, nævnte Venstres Hovedorgan „Fyns Tidende“ som et Organ, der skulde staa mig særlig nær, vil jeg deroverfor sige, at det, der staar i „Fyns

Tidende“, er ikke noget, der kan være Udtryk for, hvad jeg eller mit Parti mener om de Ting, der her er Tale om.

Jeg beklager sluttelig, at den højtærede Minister ikke var enig med den socialdemokratiske Ordfører i, at denne Lovgivning forhaabentlig vilde ophøre om et Aar, og at der ikke vilde blive fremsat noget nyt Lovforslag til den Tid, men nu kan vi jo se Tiden an. Jeg forstod den højtærede Justitsminister saaledes, at han for sit Vedkommende ikke havde truffet nogen endelig Afgørelse, men vilde se, hvad Fremtiden bærer i sit Skød, og det vil vi naturligvis alle gøre.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den følgende Sag var:

Første Behandling af Forslag til Lov om den offentlige Fred paa Folkekirkens Helligdage samt Grundlovsdagen.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 251).

Lovforslaget sattes til Behandling.

Justitsministeren (Steincke): Jeg skal tillade mig at forelægge for det høje Lands-ting Forslag til Lov om den offentlige Fred paa Folkekirkens Helligdage og Grundlovsdagen, saaledes som dette Forslag er vedtaget i Folketinget, saa vidt jeg erindrer med 75 Stemmer mod 15. Den gældende saakaldte Helligdagslov har to særlige Formaal; det første er at sikre en vis Arbejdsfrihed, en vis Helligdagsfred eller Hviledagsfred, det andet at sikre de religiøse Samfunds Interesser. Det er derimod ikke en Helligdagslovs Formaal, hvad man efter den stærke Agitation, der i visse Kredse har været ført mod dette Lovforslag, skulde tro, at give en særlig Lukkelov eller Næringslov eller Lov om Arbejdstidens Begrænsning. Det ligger uden for Helligdagslovens Formaal.

Da jeg optog Lovforslaget til Revision, skete det ud fra mit eget Ønske om at undersøge, hvorledes det egentlig var gaaet i Aarenes Løb, siden jeg sidst var Justitsminister, med Hensyn til visse stærke Krav, der var rejst, særlig af Politiet i København. I 1925—26 var jeg en Del